

Ο Γιώργος Μακρής

και ο «Σύνδεσμος Αισθητικών Σαμποτέρ Αρχαιοτήτων»

Κάθε φορά που ένα νέο ον εκβάλλεται από τον Παράδεισο, του δίνουν κι ένα τετράδιο με το πρόβλημά του, για να το λύσει στη ζωή του. Ε, λοιπόν, εγώ το δικό μου τετράδιο το πέταξα από την αρχή!
Γιώργος Μακρής

Το αφιέρωμα στον (άγνωστο στο ευρύ κοινό) υπαρξιστή ποιητή Γιώργο Μακρή και τον «Σύνδεσμο Αισθητικών Σαμποτέρ Αρχαιοτήτων» (που ο ίδιος ο ποιητής «δημόνος»), γεννήθηκε στη σκέψη από τις κατά καιρούς άναρθρες κραυγές των σύγχρονων Ελλαδέμπορων (τηλεοπτικών και μπ.) δύναμες αριστερών πολιτικές παρατάξεις (νεολαία ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ κλπ) και εργαζόμενοι (συμβασιούχοι του υπουργείου πολιτισμού), επέλεγον τον «ιερό βράχο» της ακρόπολης της Αθήνας για να διαμαρτυρήθονταν αναρτώντας πάνω επάνω του.

Όπως αναφέρει ο συγγραφέας και φίλος των Λεωνίδας Χρηστάκης στο βιβλίο του «Η ιστορία της αλητείας» (εκδόσεις Στύγα), ο Γιώργος Μακρής «...γεννήθηκε στην Αθήνα το 1923 από καταπεικτικούς γονείς, μοναχογός. Ο πατέρας του ήταν δικαστικός με εξουσιαστικές ροτές, δίκαιας ακόμη και στην ίδια του. Μετά από ένα αυτοκινητικό δυστύχημα που συνέβη όταν ήταν έξι χρονών, ο Γιώργος Μακρής παραμένει χωλός σε όλη τη ζωή και βαθύτερα με δυσκολία... γράφτηκε στην Νομική Αθηνών αλλά δεν φοίτησε ποτέ... μαθαίνει Γαλλικά και Αγγλικά και διαβάζει μετά μανίας όλους τους συγγραφείς της εποχής εκείνης (Σαρτέρ κ.λπ.) στην γλώσσα τους. Ζει σχεδόν μόνος από το 1948. Δεν ενδιαφέρεται για τίποια και περιφέρει το σαρόκι του πολεμείνε σε καφενείο και από στέκι σε στέκι δεδούντας άσκοπα τα χρήματα της μητέρας του και μετά μένοντας απένταρος για εβδομάδες... Ήταν λιγομήτης και με πολύ χιούμορ. Πάντα με ένα βιβλίο ή ξένο περιοδικό στο χέρι, αραγμένος στις καρέκλες των ζεχαροπλαστείων ή των καφενείων της πλατείας Κολωνακίου διάβαζε... υπήρχαν περιπτώσεις που την έσπειρε σε μια καρέκλα καφενείου και δεν σηκωνόταν ούτε μετά από εικοσιτέσσερες ώρες. Το ίδιο γινόταν στο δωμάτιο που έμενε... Έγραφε κείμενα δικά του, μετέφραζε και αλληλογραφούσε με φίλους και γνωστούς. Τα γραπτά του ακουμπούσαν τις υπαρξιακές φιλοσοφίες της μεταπολεμικής εποχής. Τα ποιήματα του, γιατί κυρίως ποιήματα έγραψε, αντανακλούσαν τις περισσότερες φορές τις ψυχές και συνανθρωπικές καταστάσεις. Οι μεταφράσεις πλησιάζαν περισσότερο τις φιλοσοφικές του διαδόσεις. Οι ολοληπωμένες ήσαν τρεις. Του Άλτους Χάλεψ, του Οκτάριο Πάι και του Ζαν Μιρό....»

ΑΠΛΟ ΑΠΟΓΕΑΤΙΝΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ 2

ένας καθολικός παπάς
του τάγματος του άγιου Φραγκίσκου
κάθει παπαρούνες...

σημειώνει περίφημα
θε' θέλει να λερώσει το ράσο του
να καθίσει ένα πρόβατο
να ερωτευθεί
κάθει παπαρούνες αγνούντας τον πειρασμό
νομίζεις πως τον παρακολουθούν και δύλιγεις το κεφάλι
Personne!

«Η θέα είναι ενχάριστη, περίφημη μπορώ να πω
και ως οικόπεδο, περίφημο μπορώ να πω»,
έλεγε ο μεσήτης.
Η μαμά μας Δε μας κατάλαβε ποτέ

Ένων μας ξένη
Κι όταν κλαίγαμε μικροί στα ταξίδια μας
Μας έλεγαν «κούτια τη θάλασσα, κούτια τα δέντρα
Και κούτια το παδιάκι που γελάει.

«Ακατανόητο επόπτη το παΐδι, έλεγαν μεταξύ τους.

Ακατανόητοι, ακατανόητοι, ακατανόητοι,

Από πέλμα μείναμε μόνοι.

Πάγετε πάλι να θολώνετε τα μάτια σας

Μην κάνετε ρυτίδες σας κάνουν άσκημο

Κανένας Δε μας τα Πει αύτη σύντομη

Ποιος θέλετε να μας τα πει.

(Γ.Μακρής 1967)

Το 1944 ο Μακρής συντάσσει τη περίφημη προκήρυξη του «Σ.Α.Σ.Α. να ανατίναξουμε την ακρόπολη!». Στόχος του «Σ.Α.Σ.Α.» σύμφωνα με την προκήρυξη, ήταν η ανατίναξη αρχαίων μνημείων και η προσάρδιγνα αναντίστοιχα την Αθηναϊκή προκήρυξη, η οποία, όπως χαρακτηριστικά αναφέρθηκε στην προκήρυξη, «μας έχει κυριολεκτικά πινέξει».

Η επιχειρηματολογία του Μακρή αποδεικνύεται διορατική: η τουριστική βιομηχανία που συνεπάγεται «υποτέλεια» και

Μισώντας τον Εθνικό Τουρισμό και τις εφιαλτικές- φολκλόρ αρθρογραφίες γι' αυτόν.

Νομίζοντας πως κάνουμε μια ανώτερη καλλιτεχνικά πράξη, όντας σίγουροι πως δήλη γελοία και ψευτική επιβύσση όγ μόνο δε συγκρίνονται, έστω και μειονεκτώντας, μ' ένα λεπτό ενεργητικής δράσης κι απόλαυση, αλλά και καλλιτεχνικά είναι βλαβερή, προετοιμάζοντας εραστέχνες περιήγητες και ευνόύους.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΜΕ

Να θέσουμε ως σκοπό μας την ανατίναξη αρχαίων μνημείων και την προσανάδη κατά αυτών.

Πρώτη καταστροφή ορίζεται η ανατίναξη του Παρθενώνα, που μας έχει κυριολεκτικά πινέξει.

Η προκήρυξη αυτή δεν αποσκοπεί παρά να δώσει ένα μέτρο απ' το σκοπό μας. Είναι ένα βλήμα που ζεκινάει με λίγες πιθανότητες για στόχο τους πολλούς, μα δεν που επιζήταιε παρά ελάχιστους.

Γιώργος Βασιλείου Μακρής
Γενικός Διοργανωτής της ΣΑΣΑ (Σύνδεσμος Αισθητικών Σαμποτέρ Αρχαιοτήτων). Νοέμβριος 1944

Για τον Μακρή η τέχνη και η σκέψη ήταν ριψοκίνδυνη υπόθεση και κυρίως διαφορετικότητα, απόταση από τον μέσο όρο. Αυτό ήταν το «μεγάλο λάθος» του, έλεγαν κάποιοι: Η διαφορά που είχε με την εποχή του. Ο Γιώργος Μακρής δεν ήταν παιδί της εποχής του, δεν ήταν η εποχή του, απλώς δαπανήθηκε μέστι της.

Δαπανήθηκα στις λόχιες/ μες στην επιθυμία να μυρίσω δυνατά/

έτσι που να ξεκαθαριστεί το αμάρτημα.../

Πότε θα μαζέψω τον εαυτό μου κομματάκι-κομματάκι; (1944)

Τριλογία (μέρος δεύτερο)

Χαδίσοντας με δάχτυλα χλαμά τα νέα αρνιά

Κατάκτησε το μπαρ και τα ψηλά σκαμνιά,

Από τα χαμόγελο απέβρασε το βράδυ

Πήρε στην τύχη κάνα- δνο και τα' αλλο τον κοπάδι

Τα' άφησε στο εικόνισμα μονάχο αλλοίμονο τον

Καθώς και τη χλαμίδα του, το φωτοστέφανό του

Το αργυρό αφιέρωμα, διδέκα μαθητές του

Διόδεκα εκατομμύρια Μαγδαληνές πιστές του.

Κι έγραψε κάτι στο καρνέ «πρέπει να θυμηθώ

Πώς πρέπει εγκάριως να' ρώ και να σταυρωθώ»

Να σε κοστούμι εξαίσια ραμψέω απ' το φως

Κοτάζει στο κρυστάλλινο ποτήρι ο Χριστός.

Στο σύντομο χρονικό διάστημα που έζησε δεν δημοσίευσε κανένα έργο του. Τα ποιήματα του δημοσιεύτηκαν πολλά χρόνια μετά τον θάνατο του από τον εξάδελφο του Άγγελο Καράκολη. Τρεις ή τέσσερις φορές αποτελέσθηκεν εντοκτονήσει. Την τελευταία φορά το κατόρθωσε. Εκείνο το απόγευμα ανεβαίνοντας στη ταράτσα της πολυκατοικίας που έμενε στο έκτο πάτωμα, απάντησε στην ψηφιδωτή πλάκα της δικτύου του θανάτου του πατέρα του, στη γηνιά των οδών Μιχαλοπούλου και Σεμπετού. Αναγνώριστηκε από το διαβατήριο που βρέθηκε στην τάπη του. Ο Λ. Χρηστάκης αναφέρει χαρακτηριστικά: «...Από το 1965 άρχισαν οι τάσεις για αυτοκτονία. Εάν προσθέσουμε και μερικές αδικαιολόγησης συγκρίνουμε με το αυτοκίνητο του, που τελικά καταστράφηκε, οι απόπειρες ήταν επτά αλλα ανεπιτυχείς. Στο τέλος του Γενάρη του 1968 ήρθε σπίτι μου μεσημέρι. Ήταν χλωμός και αδυνατούμενος. Φάγαμε και μείωσαν μετά μου είπε: «Είναι ντροπή να μην μπωρώ να δώσω ένα αποφασιστικό τέλος στη ζωή μου» κι έφυγε. Το τηλεφονόυσα συνέχεις δεν πάπειρες πάρα ποτέ την παράταση του.

Σ.Α.Σ.Α. να ανατίναξουμε την ακρόπολη!

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ Αριθ. 1

Έχοντας κονή αισθητική και κοσμοθεωρητική απόφημη, πως η καταστροφή κι η θνητότητα της μορφής των όντων περιλαμβάνονται στο περιγράμμα της οικολόγησης της ζωής.

Έχοντας βάλει σκοπό μας την καταστροφή του Παρθενώνα, μπορώτερο στην παράσοδή του στην ουσιαστική αιωνιότητα, που δεν είναι πάρα χωρίς επήγειρη πορή κι η πλούσια σε πιθανότητες αυτόματη μετασκευή της όλης, που κανώνισαν χαρό.

Αντιπαθώντας τη χρονική και ιστορική κατοικύρωση της Ακρόπολης, σαν κάτι ανήκοντα και ξένη προς

πράσινα παράλογα

Hεπιστροφή στα βασικά στην παρόδια συγκυρία αποκά μια ιδιαίτερη σημασία καθώς οι κάτοικοι του πλανήτη (με ελάχιστες εξαιρέσεις) βλέπουν τα όνειρά τους για ευημερία, με κιάλια. Ο σύγχρονος παράδεισος των μητροπόλεων μετατρέπεται αργά και σταθερά σε κόλαση επιβίωσης. Τα αδειόδα στοιβάζονται, και η πίεση μοιάζει να είναι ασφυκτική.

Μπροστά σε αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα που καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε, είτε θα αποφασίσουμε να δράσουμε συλλογικά, είτε θα απομονώσουμε.

Εμείς επιλέξαμε καταρχάς το πρώτο. Κατά δεύτερον επικεντρώθηκαμε στη λογική μας φυγόκεντρης επιλογής, εκτιώντας πως η κατάσταση στις πόλεις βρίθει δυναμικής. Το κέντρο ασκεί μια έλξη ακαταμάχητη, η επικαρπότητα και ο παλμός της καρδιάς του «τέρατος» συναρπάζουν, αφήνοντας απέξω ένα τεράστιο κενό χώρο (και χρόνο). Αναζητήσαμε στη φύση ένα τέτοιο χώρο υποσχόμενο να δώσει υπόσταση σε ιδέες και πρακτικές, που ως τότε στροβιλίζονταν στα όρια της φανασίας. Παράλληλα η διερεύνηση ενός ευρύτερου κοινωνικού πεδίου, αυτού που συνιστούν οι κάτοικοι της υπαίθρου, και η δραστηριοποίηση εντός αυτού τέθηκε σαν προϋπόθεση, λειτουργώντας ως αντίβαρο σε μια φαινομενική απομόνωση.

Το πρώτη Δασικό Φυτώριο Φλαμουρίου

ήταν ένα σημείο εκκίνησης για τα παραπάνω. Για όσους δε γνωρίζουν, το εν λόγω φυτώριο τελεί υπό κατάληψη από τον Ιούνιο του 2008. Πρόκειται για μια πειριφραγμένη έκταση μέσα στο διμόριο δάσος Φλαμουρίου στο βουνό Βερτίσκο στην περιοχή Λαγκαδά Θεσσαλονίκης, που περιλαμβάνει 2 κτήματα και αρκετή καλλιεργήσιμη γη. Ένας δημόσιος χώρος εγκαταλειμμένος για χρόνια, μέσα στο επίπεδο δημόσιο (και εξίσου εγκαταλειμμένο) δάσος.

Από τον πρώτο κιόλας καιρό δεσμήκαμε την επίσκεψη των ράμπων της ασφάλειας και έτεια από λίγους μήνες έφτασαν και οι γραφειοκράτες της περιφέρειας και του δασαρχείου με τη συνοδεία έντονων. Μετά από τις πρώτες απελές και εξακριβώσεις, και αρούν οι πιστολέρα αποχώρησαν, έγινε μια άποψη συμφωνία με πρωτοβουλία της διεύθυνσης δασών για τη δημιουργία ενός

νομικού προσώπου (σωματείου) από μέρους μας. Σε αυτό το καθεστώς κύλησαν τα επόμενα δύο χρόνια, αφού συστάθηκε το σωματείο και κατατέθηκε το χαρτί στο αρμόδιο δασαρχείο Λαγκαδά.

Όλο αυτό το διάστημα η κατάληψη του συγκεκριμένου τμήματος γης προσέφερε το κατάλληλο άδαφος για τη δημιουργία του νέου μας ζωτικού χώρου. Σε ένα πεδίο ανεξέρευντο όπου τίποτα δεν ήταν πια αυτονόητο, καταπιστήκαμε στην πράξη με το ζήτημα της τροφής, της στέγης, της ενέργειας, επαναδιαπραγματεύομε τη σχέση μας με όλα τα βασικά. Χωρίς καμία λογική απόκτησης

πολύ τη μονοτονία αυτού του γερασμένου κόσμου, κάποιο πιο μακριά από δω, κάποιοι πασχίζουν να εκτελέσουν τα καθήκοντά τους. Έτσι, φτάνοντας στο σήμερα, το δασαρχείο ανακοίνει το ζήτημα της θραυστής παρουσίας μας στο «τσαλίκι του», και με διάφορες μεθοδούσις παίρνει το πράσινο φως (από τους ανωτέρους) για την εκδίκηση μας. Στα μέσα λοιπόν του Οκτώβρη ο δασάρχης καταφένει για να καταγράψει την «περιοναία του» κάνοντας λόγο για μηνύσεις και διοικητικά πρόστιμα. Η τελευταία πράξη παίζεται με την παράδοση του πρωτοκόλλου διοικητικής αποβολής όπου γίνεται λόγος για κατάληψη δημόσιας δασικής έκτασης 3,5 στρεμμάτων «με σκοπό την απόκτηση δικαιωμάτων κατοχής, νομής και κυριότητάς μας».

Το δασαρχείο λοιπόν, αντός ο ξαργυρωτός δημόσιος υπηρέτης, έχοντας αναπτύξει το σύνταγμα τηλεπαθητικής προστασίας των δασών (κατευθείαν από το γραφείο) έχει την εξουσία να αποφασίσει για τον τρόπο και την έκταση επέμβασής σε ένα οικοσύστημα καθώς και να δώσει όποιον έχει διαφορετική άποψη επιβεβαίωντας τον αστυνομικό του ρόλο. Είναι κατανοητό ότι σε συνήθισες πλήρους απονοίας ελέγχου η ανθρώπινη δραστηριότητα θα είχε πιθανότατα ισοπεδώσει κάθε έννοια φυσικού οικοσυστήματος. Το παραπάνω επιχείρημα ωστόπερ ενισχύει το ρόλο των μηχανισμών ελέγχου γεγονός που δε φαίνεται να ασκεί κάποια κοινή θετική επίδραση στο φυσικό

τίτλων ιδιοκτησίας αλλά με τη διάθεση αυτή η προσάσθεια να καταλήξει να αφορά και άλλους ανθρώπους, ξεκινήσαμε σχέδιον από το μηδέν. Το σκεπτικό ήταν η δημιουργία μίας δομής ικανής να λειτουργεί ανεξάρτητα από τη δική μας παρούσια, ένα σημείο αναφοράς για όσους θέλουν να γνωρίσουν, να μοιραστούν την εμπειρία ή να εμπλακούν σε παρόμοιες περιπτώσεις. Τα χαρακτηριστικά που τέθηκαν εξαρχής ήταν η αμεσοδημοκρατική λήψη αποφάσεων, η συναλογική οργάνωση της συντροφικότητας, συνεργασίας και αλληλεγγύης. Γιατί το δάσος δεν είναι μονού να πληρώνουμε εισιτήριο για να μπαίνουμε κάθε σαββατοκύρια χωρίς να αγγίζουμε τα εκθέματα. Γιατί απορρίπτουμε

τους προκαθορισμένους τρόπους ζωής και τις πρόδιαγραμμένες από άλλους για εμάς πορείες και παίρνοντας τη ζωή στα χέρια μας, δημιουργώντας καταστάσεις και σχέσεις που αξίζει να βιωθούν. Σε αυτόν τον αγώνα για ζωή και όχι για επιώση προσδοκούμε να συναντηθούμε και με άλλους.

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟ - ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΦΥΤΩΡΙΟ ΦΛΑΜΟΥΡΙΟΥ

Φλαμούρι

Νοέμβριος 2010

Υ.Γ. Ως έκφραση αλληλεγγύης στην κατάληψη Φλαμουρίου, την Παρασκευή 19/11 έγιναν παρεμβάσεις σε δασαρχεία και διευθύνσεις δασών σε Ηράκλειο, Αθήνα, Θεσ/νίκη, Ιωαννίνα και Κοζάνη.

Κι ενώ όλα αυτά συνέβαιναν σπάζοντας λίγο-

το νέο σχολείο του μνημονίου: υποταγή, φτώχεια, καταστολή

Tον τελευταίο χρόνο, η κυβέρνηση αφού μετέτρεψε σε ερείπια κοινωνικές κατακτήσεις δεκαετιών, έβαλε στο στόχαστρο το κόσμο της εκπαίδευσης, στο όνομα του γνωστού μπατσούκιου ψευτοδημιουργίας «Η Άλαζανη»... Μέσα από διαδικασίες ολοκληρωτικές που οδηγούν σταδιακά στην πορεία της αντιδραστικής εκπαίδευσης, η επίθεση της κυριαρχίας ποντώντας στον τρόπο που προκαλεί τη κρίση και με τις ευλογίες του επίπλου συνδικαλισμού, των Μ.Μ.Εξαπάτησης και άλλων φασιστικών πορειών στην πρώτη μεταρρύθμιση, η αγαπήσει. Έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε πως το εγχείρημα που εξελίσσεται στο πρώτην δασικό φυτώριο Φλαμουρίου κινείται προς αυτούς την κατεύθυνσην.

εξόδων των σχολείων όλης της χώρας, τους κακοτηληρωμένους εκπαίδευτους, τις περικοπές στους πενιχρούς μισθών τους, την έλειψη σε προσωπικό, τη στελέχωση με εκπαίδευτους εργασιακού καθεστώτος γαλατείας, τις συγχωνεύσεις-καταργήσεις σχολείων που προσωπίζουν το σχέδιο «Καλλικράτης», τα πάμπολλα κτιριακά προβλήματα και την εκτίναξη της πετρέλαιου στην παραλία της κρατήσης φτωχούς τις σχολικές αιθουσές παγώνεις.

Επιπλέον ήδη από το Σεπτέμβριο εφαρμόζονται πλοιαρικά μέθοδοι αξιολόγησης των μαθητών είναι συντημένη προστασία της επιστρατεύτης τους επαρχιακούς ιδρυμάτων και ως πρώτη στην επαρχιακή λειτουργία τους και ως δεύτερης «ευέλικτες» και φθηνές, που γρήγορα αποχτίσουν την επιτάχυνση της προστασίας τους.

Πρώτα ο μαθητής...
Οι εμπνευστές του Νέου Σχολείου, όπως το ονόμασαν, μέσα από μια κακοτηληρωμένη προπαγάνδα απαξιώστηκαν την φροντιστριά της γειτονίας. Το νέο μοντέλο αξιολόγησης των μαθητών είναι συντημένη προστασία της καθημερινή βάση, αφού δεν στηρίζεται μόνο στις εξετάσεις, αλλά τόσο σε εργασίες όσο και «το συνολικό έργο και τη συνολική προσπάθεια». Πλέον θα αξιολογείται ακόμη και η «συμμετοχή» σε κοινωνικές εκδηλώσεις, σύμφωνα με δήλωση της υπουργού, φωτογραφίζονται καταφανώντας την φροντιστριά της πατρίδας της Βουλής, επιβάλλοντας μηνύματα και στα σχολεία. «Πρώτα ο μαθητής», «η τακτική στο σχολείο» «το ψηφιακό σχολείο» «το Νέο Σχολείο»: μερική από την κρατική προστασία του προγράμματος που άρχισε να αποτελείται από την παρατηρητική συνθήκη που στηρίζεται στην παρατηρητική στην παρατηρητική συνθήκη που προτίμησε αποτελεστήρας της επιστρατεύτηκες αστραφτείς.

Το συνέπεια του νεο-οργανωμένου σχολείου της προστασίας τους σε αυτά τα καθημερινά πρόσβασης σε καθένα από αυτά τα μαθητών, προμηνύνει εξετάσεις στην εκπαιδευτική αγορά, πάνω στα παρα

προορούχη οτο κενό μεταξύ κράτους και βίας

Ειδικές συνθήκες κράτησης και απομόνωσης δισκολή πρόσβασης σε τουαλέτα, νερό και όρηση επικοινωνίας με δικηγόρους και συγγενείς-εκβιαστική και ατεκμηρώτικη υποχρέωση σε λήψη DNA για την έκτακτη πάταξη της «τρομοκρατίας» κράτηση υπό δυνατόλογη κατασταλτική δύναμη τραυματισμένου κρατούμενου κατά παράβαση της ιατρικής δεοντολογίας που εμποδειί την ομαλή του νοσητολεία: χλευασμός, ξυλοδρομία μέχρι λιποθυμίας, χρήση κουκούλων από τα αυτονομικά όργανα για «ανάκριση σε βάθος»-καταναγκαστικές αιτήσεις μεταμέλειας, ηρεμιστικές ενέσεις, χρήση ηλεκτροσοκ-εξαναγκασμός ανανούσιμο από γυναίκα φύλακα σε μουσουλμάνο κρατούμενο-ιατρική παρακολούθηση βασανιστηρίων για την βελτίωση των «ανακριτικών τεχνικών» και την εναρμόνιση τους με τις νομοθετικές προβλέψεις.

Παρά τις πανηγυρικές διακρήσεις και ομόφωνες αποφάσεις κρατών, τα βασανιστήρια και η εξεντελοτική μεταχείριση δεν σταμάτησαν ποτέ καποθέν. Θέματα είναι

δημοσιότητα. Συγκεκριμένα, βασανιστήρια ή άλλων είδους κακομεταχειρίσεις από κρατικά όργανα συμβαίνουν σε 111 κράτη της εθνικής ασφάλειας, η οποία κατά βούληση ορίζεται με βάση την εναντίωση στην κόκκινη απειλή κάποτε, σήμερα στους «τρομοκράτες». Η ιστορική εκείνη μέρα του 2002 που ο Ράμφολετ, τότε υπουργός άμνας των ΗΠΑ, υπέγραψε και νομιμοποίησε δεκάσκοτο ακραίους τρόπους ανάκρισης (στέρηση ύπουν, υποχρεωτική γυμνότητα, ερθισμός φωβίαν, στέρηση μιας ή περισσότερων αισθήσεων, προσομιώσεις πνιγμάτων) ανέτειλε νέα χρησή εποχή για κατάφωρες παραβάσιες εις βάρος υπόπτων. Ακολούθησε το Γκουαντάναμο, το Άμπου Γκράμπι, όπου εφαρμόστηκαν πρακτικές οι οποίες κατατάσσονται στα βασανιστήρια σύμφωνα με τις συνθήκες της Γενέύης, επιβεβαώνοντας ότι η οικονομική και επιστημονική εξέλιξη δεν έχει σχέση με τον εξανθρωπισμό. Σήμερα, οι ευθανατιστές δημοκρατίες, εκπαιδεύουν διασυνοριακά (για παράδειγμα στο γνωστό School of the Americas στο Fort Benning των ΗΠΑ που εκπαιδεύονται κατά κόρον υψηλόβαθμοι ολοκληρωτικών καθεστώτων της Λατινικής Αμερικής) και ανακαλύπτουν νέους ιδιοφυείς τρόπους

απλοί ύποπτοι, κατηγορούμενοι και καταδικοί, του κοινού ποινικού δικαίου ή αντιφρονούντες. Ο βασανιστής σαν εντολοδόχος της κρατικής εξουσίας γνενέται στο κατάλληλο πολιτικο-κοινωνικό περιβάλλον, εκπαιδεύεται μεθοδικά για έναν απότελος σκοπό, νομιμοποιείται και συντρέπεται μέσα στο σύστημα διάχυτης ατιμωρίας· έτσι, δημιουργείται ο μακροχρόνιος, κρυφός θεμός της βίας. Οι θεσμοθετημένες μέθοδοι επιβολής πάνω είναι παρόμοιες σε παγκόσμιο επίπεδο και, παρομοίως, σπάνια φτάνουν στην

ανεξιχνίαστον σωματικό και ψυχικό καταναγκασμό για τεχνοκράτες-βασανιστές.

Για να διατηρηθεί το κυριαρχικό της status quo, η εξουσία νομιμοποιεί, αποκρύπτει ή εναλλακτικά καθιστά απαραίτηση στην κοινωνία την κουλούτρα βίας, δαιμονιοποιώντας κατά βούληση συγκεκριμένες ομάδες. Έτσι, ο θεόμβος της βίας καταρχήν αποτελεί μέσο άσκησης πολιτικής-μακεβίκες πεθόδους που θυμίζουν καλοσόμι αένα δίκης. Και στα αμφιλεγόμενα πειραιώτα των Milgram και Zimbardo, αποδείχθηκε πόσο η υπακοή σε εντολές και η ένταση των πειρατών στις φυλακές αλλά κυρίως με τις φτωχές συνήθειες κράτησης στα αστυνομικά τμήματα (συνωστισμός, ανεπαρκής φωτισμός, δύσκολη πρόσβαση σε νέρο, τιμωρητική απομόνωση). Εν τέλει, η απάνθρωπη μεταχείριση ακούγεται σαν παροχημένη ανέκδοτη της δικτατορίας ή εικόνα από την τριτοκομική Μέση Ανατολή-αποτελεί όμως μια φρικτή καθημερινή πραγματικότητα για πολλούς ανώνυμους που περιμένουν σε απροσπέστατα κελιά.

¶ I.X.

- *1. Έκθεση Διεθνώς Αμνηστίας, 2010
- *2. Philippe Sands, Torture Team: Rasfeld's memo and the betrayal of American values, 2008

το «πείραμα» της Λάριας

Ακριβώς μετά από δύο χρόνια στις 9 Δεκέμβρη διαδόνται από το Τριμέλες Δικαστήριο Ανθλίκων, οι 11 ανήλικοι «τρομοκράτες» της Λάριας, με το ίδιο αρχικό κατηγορητήριο, βασισμένο στις διατάξεις του «τρομονόμου». Ήταν 8 Δεκέμβρη του 2008, όταν μετά την πορεία ένιαν συλλήψεις 19 νέων από τους οποίους, οι 11 ήταν ανήλικοι μαθητές/ριες, οι οποίοι οδηγήθηκαν στον εισαγγελέα ο οποίος και αποφάνθηκε ότι αποτελούν το... νέο αίμα της τρομοκρατίας στην Ελλάδα.

Το κατηγορητήριο βαρύτατο και ανυπότατο, βασισμένο μόνο στις -πανομοιότερες- καταθέσεις των αυτονομικών, χωρίς προσκόμια όπουσύδηπτες αποδεικτικού στοιχείου, χωρίς εξατομικωτή την κατηγοριών, χωρίς ταυτοποίηση προσώπου και πράξης από τις κατηγορίες που τους αποδιδούνται εναπόντια:

«...συγκρότησαν δομημένη και με διαρκή δράση οιμάδα/εγκληματική οργάνωση, η οποία λειτουργούνσε σε οργανωμένη βάση και με κατανεμημένους ρόλους, που επέδικε την διάπραξη

τόπο «παραγράφονται» μόνο τα μεγάλα εγκλήματα περιστασιακά αλλά με μόνιμο και σταθερό χαρακτήρα και με υποδομή τέτοιας έκτασης και δυναμικής, που δύνανται να παρατηρούνται στη γενικότερη κλίμα της καταστάσης που είχε στόχο την τρομοκράτηση της νεολαίας που είχε βγει την περίοδο εκείνη δυναμικά στο προσκύνιο μετά την ψυχρώ δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου που ήταν η σπάτη που πυροδότησε το μεγαλύτερο εξεγερτικό γεγονός από την εποχή της περιόδου.

Το «πείραμα» της Λάριας το εμπενότηκε τη κυβέρνηση της ΝΔ, επιστρέφοντας τις δικαστικές και αυτονομικές αρχές, όμως τώρα η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ όμως δεν καταργεί το «διώνυμο της κουκούλας» όπως υποσχέθηκε, αλλά κάνει ένα ποικιλό μέρος πράσινης την Ελλάδα, κάπειται στην πάταξη σε όλη την Ελλάδα, κόμματα και φορείς, παρόντας θέση και να δώσουν αυτή τη μετατόπιση στην προηγούμενη περίοδο.

Για αυτό έχει τεράστια πολιτική σημασία ο νέοι που διαδόνται στις 1 και 9 Δεκέμβρη να αθωαθύνουν και ο τρομονόμος να μην περάσει.

Καλούμε τις κυβερνήσεις, τις συλλογικότητες, τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, τους φορητικούς συλλόγους, κάθε πολίτη σε όλη την Ελλάδα, κόμματα και φορείς, να πάρουν θέση και να δώσουν αυτή τη μετατόπιση στην προηγούμενη περίοδο.

Θεμελιώδων ατομικών, πολιτικών και συνδικαλιστικών ελευθεριών. Με λίγα λόγια πλέον όσοι διαδηλώνουν, ή απεργούνται... τρομοκράτες.

Και τα δύο αυτά χαρακτηριστικά γεγονότα εντάσσονται στη γενικότερη κλίμα της καταστάσης που είχε στόχο την τρομοκράτηση της νεολαίας που ήταν η σημαντικότερη περίοδος εκείνης. Και το μόνο σίγουρο είναι ότι τέτοιες εκρήξεις θα προκληθούν, εξαιτίας των νέων μεσαίων που έχουν επιβαλθεί με τις πολιτικές τους κυριαρχούνται οικονομικοί και πολιτικοί κύκλοι.

Για αυτό έχει τεράστια πολιτική σημασία ο νέοι που διαδόνται στις 1 και 9 Δεκέμβρη να αθωαθύνουν και ο τρομονόμος να μην περάσει.

Απαιτούμε: -Την αθωώση των δικαώμενων

-Την κατάργηση του τρομονόμου

■ πρωτοβουλία αλληλεγγύης

ο ποταμός Έβρος, οι ξεχασμένες νάρκες, η νεοφερμένη μονάδα περιφρούρησης Frontex και οι παλιοί γνωστοί «δικοί μας» ουνοριοφύλακες, σε αγαστή συνεργασία για την ανυπερβολή της μετανάστευσης.

Και ένας ομαδικός τάφος σε ένα χωράφι στο χωριό Σιδερώπου περιμένει τους ανθρώπους που πίστεψαν σε μια καλύτερη ζωή αλλά κάποιοι άλλοι, τους είπαν «λαθαρίους».

Αν είναι ένα ποτάμι σαν τα άλλα. Στο άκονθα του ονόματος του δεν έρχονται στο νοο μου σκηνές από ψάρεμα, ράφτινγκ, τουρίστες με κιάλια να παραπορών την βιοποικιότητα, ζευγάρια και χαρούμενες παρέες να κάνουν πικ-νικ στις ζήχες του.

Η καταδίκη του ποταμού Έβρου είναι να παίζει το ρόλο του συνόρου 206 χιλιομέτρων μεταξύ ανατολικών και δύστηκα του κρισιμότερου σημείου εισόδου μεταναστών και προσφύγων στην Ε. Ε. συμφωνά με τα στοιχεία του Ο.Η.Ε., στην πλειονότητα από Ιράκ, Ιράν, Πακιστάν και Μπαγκλαντές.

Μόνο σε ένα σημείο το ποτάμι δεν εφάπτεται των συνόρων. Συναντά τα Αλληλοψυχικά σύνορα κοντά στο χωριό Καστανέα και εισέρχεται για λίγα χιλιόμετρα σε τουρικό έδαφος σχηματίζοντας το τρίγωνο του Καραγάτα, κοντά στην Αδριανούπολη (Edirne) δημιουργώντας τα μοναδικά 12,5 χιλιόμετρα χερσαίων ελληνοτουρκικών συνόρων. Πιο κάτω συνεχίζει τον όχαρο ρόλο του διαχωριστικού μέρη της εκβολές στο δέλτα του Έβρου, βρέοις του κόλπου του Ξηρού (Saros Körfezi).

Ελληνικά και τούρκικα στρατιωτικά αναχώματα των οριοθετούν στα 200m μεγιστού πλάτος. Περιστοιχίμενος από στρατώνες, συνοριακές μονάδες, οπλισμένες περιπόλους συνοριοφύλακων, συρματοπλέγματα και ναρκοπέδια.

Ναρκοπέδια φαντάσματα από τον έμφυλιο που έχουν ξεμείνει να σκορπώνεται θάνατο και πόνο διάρκεια μετά την λήξη του πολέμου, αλλά μάλλον οι πόλεμοι δεν λήγουν ποτέ...

Μόνο την τριετία (2003-6), σκοτώθηκαν εποιήσαντας 253 μετανάστες στον Έβρο παραπό τον Ελλάδα έχει υπογράψει συνθήκη (Οτάβια - 1997) για την απαγόρευση των ναρκών κατά προσωπικού. Σύνολο νεκρών και ανατρόπων, άγνωστο... Και δυστύχησε η ιστορία δεν τελειώνει εδώ, ακόμα 1,25 εκατομμύρια νάρκες περιμένουν θαμμένες υπομονικά να πάξουν τον μακάβριο ρόλο τους.

Περιπτώσεις αυθαρεσίας όπως η απαγωγή της Σάμου, έχουν αναφέρει πολλές και σε άλλα ερωταϊκά περάσματα προσφύγων που ελέγχουν οι ανθρωποφύλακες της Frontex. Επικρατεί μια ομιλώδης κατάσταση ως προς το ποιος είναι υπεύθυνος για τον έλεγχο των ενεργειών της, με ποια κριτήρια γίνονται οι επαντικησές μεταναστών και ποια είναι η σχέση της, αν υπάρχει, με τη νομοθεσία περι ανθρώπινη δικαιολόγωση.

Την περιπτώσεις της Σάμου, έχουν αναφέρει πολλές και σε άλλα ερωταϊκά περάσματα προσφύγων που ελέγχουν οι ανθρωποφύλακες της Frontex. Επικρατεί μια ομιλώδης κατάσταση ως προς το ποιος είναι υπεύθυνος για τον έλεγχο των ενεργειών της, με ποια κριτήρια γίνονται οι επαντικησές μεταναστών και ποια είναι η σχέση της, αν υπάρχει, με τη νομοθεσία περι ανθρώπινη δικαιολόγωση.

Περιπτώσεις αυθαρεσίας όπως η απαγωγή της Σάμου, έχουν αναφέρει πολλές και σε άλλα ερωταϊκά περάσματα προσφύγων που ελέγχουν οι ανθρωποφύλακες της Frontex. Επικρατεί μια ομιλώδης κατάσταση ως προς το ποιος είναι υπεύθυνος για τον έλεγχο των ενεργειών της, με ποια κριτήρια γίνονται οι επαντικησές μεταναστών και ποια είναι η σχέση της, αν υπάρχει, με τη νομοθεσία περι ανθρώπινη δικαιολόγωση.

Την περιπτώσεις της Σάμου, έχουν αναφέρει πολλές και σε άλλα ερωταϊκά περάσματα προσφύγων που ελέγχουν οι ανθρωποφύλακες της Frontex. Επικρατεί μια ομιλώδης κατάσταση ως προς το ποιος είναι υπεύθυνος για τον έλεγχο των ενεργειών της, με ποια κριτήρια γίνονται οι επαντικησές μεταναστών και ποια είναι η σχέση της, αν υπάρχει, με τη νομοθεσία περι ανθρώπινη δικαιολόγωση.

Την περιπτώσεις της Σάμου, έχουν αναφέρει πολλές και σε άλλα ερωταϊκά περάσματα προσφύγων που ελέγχουν οι ανθρωποφύλακες της Frontex. Επικρατεί μια ομιλώδης κατάσταση ως προς το ποιος είναι υπεύθυνος για τον έλεγχο των ενεργειών της, με ποια κριτήρια γίνονται οι επαντικησές μεταναστών και ποια είναι η σχέση της, αν υπάρχει, με τη νομοθεσία περι ανθρώπινη δικαιολόγωση.

Την περιπτώσεις της Σάμου, έχουν αναφέρει πολλές και σε άλλα ερωταϊκά περάσματα προσφύγων που ελέγχουν οι ανθρωποφύλακες της Frontex. Επικρατεί μια ομιλώδης κατάσταση ως προς το ποιος είναι υπεύθυνος για τον έλεγχο των ενεργειών της, με ποια κριτήρια γίνονται οι επαντικησές μεταναστών και ποια είναι η σχέση της, αν υπάρχει, με τη νομοθεσία περι ανθρώπινη δικαιολόγωση.

Την περιπτώσεις της Σάμου, έχουν αναφέρει πολλές και σε άλλα ερωταϊκά περάσματα προσφύγων που ελέγχουν οι ανθρωποφύλακες της Frontex. Επικρατεί μια ομιλώδης κατάσταση ως προς το ποιος είναι υπεύθυνος για τον έλεγχο των ενεργειών της, με ποια κριτήρια γίνονται οι επαντικησές μεταναστών και ποια είναι η σχέση της, αν υπάρχει, με τη νομοθεσία περι ανθρώπινη δικαιολόγωση.

Την περιπτώσεις της Σάμου, έχουν αναφέρει πολλές και σε άλλα ερωταϊκά περάσματα προσφύγων που ελέγχουν οι ανθρωποφύλακες της Frontex. Επικρατεί μια ομιλώδης κατάσταση ως προς το ποιος είναι υπεύθυνος για τον έλεγχο των ενεργειών της, με ποια κριτήρια γίνονται οι επαντικησές μεταναστών και ποια είναι η σχέση της, αν υπάρχει, με τη νομοθεσία περι ανθρώπινη δικαιολόγωση.

Την περιπτώσεις της Σάμου, έχουν αναφέρει πολλές και σε άλλα ερωταϊκά περάσματα προσφύγων που ελέγχουν οι ανθρωποφύλακες της Frontex. Επικρατεί μια ομιλώδης κατάσταση ως προς το ποιος είναι υπεύθυνος για τον έλεγχο των ενεργειών της, με ποια κριτήρια γίνονται οι επαντικησές μεταναστών και ποια είναι η σχέση της, αν υπάρχει, με τη νομοθεσία περι ανθρώπινη δικαιολόγωση.

Την περιπτώσεις της Σάμου, έχουν αναφέρει πολλές και σε άλλα ερωταϊκά περάσματα προσφύγων που ελέγχουν οι ανθρωποφύλακες της Frontex. Επικρατεί μια ομιλώδης κατάσταση ως προς το ποιος είναι υπεύθυνος για τον έλεγχο των ενεργειών της, με ποια κριτήρια γίνονται οι επαντικησές μεταναστών και ποια είναι η σχέση της, αν υπάρχει, με τη νομοθεσία περι ανθρώπινη δικαιολόγωση.

Την περιπτώσεις της Σάμου, έχουν αναφέρει πολλές και σε άλλα ερωταϊκά περάσματα προσφύγων που ελέγχουν οι ανθρωποφύλακες της Frontex. Επικρατεί μια ομιλώδης κατάσταση ως προς το ποιος είναι υπεύθυνος για τον έλεγχο των ενεργειών της, με ποια κριτήρια γίνονται οι επαντικησές μεταναστών και ποια είναι η σχέση της, αν υπάρχει, με τη νομοθεσία περι ανθρώπινη δικαιολόγωση.

Την περιπτώσεις της Σάμου, έχουν αναφέρει πολλές και σε άλλα ερωταϊκά περάσματα προσφύγων που ελέγχουν οι ανθρωποφύλακες της Frontex. Επικρατεί μια ομιλώδης κατάσταση ως προς το ποιος είναι υπεύθυνος για τον έλεγχο των ενεργειών της, με ποια κριτήρια γίνονται οι επαντικησές μεταναστών και ποια είναι η σχέση της, αν υπάρχει, με τη νομοθεσία περι ανθρώπινη δικαιολόγωση.

Την περιπτώσεις της Σάμου, έχουν αναφέρει πολλές και σε άλλα ερωταϊκά περάσματα προσφύγων που ελέγχουν οι ανθρωποφύλακες της Frontex. Επικρατεί μια ομιλώδης κατάσταση ως προς το ποιος είναι υπεύθυνος για τον έλεγχο των ενεργειών της, με ποια κριτήρια γίνονται οι επαντικησές μεταναστών και ποια είναι η σχέση της, αν υπάρχει, με τη νομοθεσία περι ανθρώπινη δικαιολόγωση.

Την περιπτώσεις της Σάμου, έχουν αναφέρει πολλές και σε άλλα ερωταϊκά περάσματα προσφύγων που ελέγχουν οι ανθρωποφύλακες της Frontex. Επικρατεί μια ομιλώδης κατάσταση ως προς το ποιος είναι υπεύθυνος για τον έλεγχο των ενεργειών της, με ποια κριτήρια γίνονται οι επαντικησές μεταναστών και ποια είναι η σχέση της, αν υπάρχει, με τη νομοθεσία περι ανθρώπινη δικαιολόγωση.

Την περιπτώσεις της Σάμου, έχουν αναφέρει πολλές και σε άλλα ερωταϊκά περάσματα προσφύγων που ελέγχουν οι ανθρωποφύλακες της Frontex. Επικρατεί μια ομιλώδης κατάσταση ως προς το ποιος είναι υπεύθυνος για τον έλεγχο των ενεργειών της, με ποια κριτήρια γίνονται οι επαντικησές μεταναστών και ποια είναι η σχέση της, αν υπάρχει, με τη νομοθεσία περι ανθρώπινη δικαιολόγωση.

Την περιπτώσεις της Σάμου, έχουν αναφέρει πολλές και σε άλλα ερωταϊκά περάσματα προσφύγων που ελέγχουν οι ανθρωποφύλακες της Frontex. Επικρατεί μια ομιλώδης κατάσταση ως προς το ποιος είναι υπεύθυνος για τον έλεγχο των ενεργειών της, με ποια κριτήρια γίνονται οι επαντικησές μεταναστών και ποια είναι η σχέση της, αν υπάρχει, με τη νομοθεσία περι ανθρώπινη δικαιολόγωση.

Την περιπτώσεις τη

Εμείς θα ζούμε την ιστορία αυτή

Εμείς θα ζούμε την ιστορία αυτή - εμείς οι λόγιοι, οι λίγοι ευτυχείς, εμείς οι αδερφοί, γιατί άποτας που σήμερα χύνεται το αίμα του μαζί μου, αδερφός που θά γενεί.

Ουδιλίατα Σαζητηρ,
Ερρίκος Ε'

Tο μεσημέρι της Ιης Νοεμβρίου συνέληφθεν στο Παγκράτι ο Γ.Σάκαλος και Π.Αργυρού. Οι δύο συλληφθέντες φέρονται ως υπευθυνοί για την αποστολή επιστολών-βομβών στις πρεσβείες του Μεξικού, της Χιλής, του Βελγίου, της Γερμανίας, της Ελβετίας, της Ρωσίας, της Βουλγαρίας και της Γαλλίας, καθώς και στους Νικολά Σαρκόζ, Σλέβιο Μπερλουσκόνι, Ανγκελά Μέρκελ, στο Ευρωπαϊκό Λιανετήριο, στο Ευρωπού και στην Ευρωπού. Τις συλλήψεις ακολούθησε το γνώριμο πλέον σε όλους στην πλειδακάστων, που βρέθηκαν για άλλη μια φορά στην πρώτη γραμμή του πραγανδιστικού πλεούμενο ενάντια σε συλληφθέντες επαναστάτες. Οι χαρακτηρισμοί των "νοστρών εγκεφάλων", των "ψυχοπαθών και αιμοδιψών εγκληματιών" συνόδευαν τις φωτογραφίες των συλληφθέντων μαζί με τα

τηλέφωνα της αντιτρομοκρατικής και τις εκκλήσεις για ανώνυμη και ασφαλή ρουφιανά. Οι μήνες μιας χούντας, που ποτέ δεν έφυγε, ξυνόνται στη σύγχρονη αυστηνίδητος - ανέντας συνειδήσεως- πολίτες να λειτουργήσουν ως άλλοι δοσίλογοι και να σπεύσουν να καταδύσουν, όσους τυχόν επιβούλευνται τη συπορτή της αντιτρομοκρατικής και στέκονται περήφανοι και αγέρωχοι ενάντια σε κάθε συμβίασμα. Όσους στην εποχή της οκνηρίας, των άχρωμων επιλογών, της ρουφιανάς, της άσυλης συνενοχής, της ανούσιας κατανάλωσης συνεμπατικών και υλικών σκουπιδών που προβάλλεται ως ευτυχία, αντιπρόσωπος της έμπρακτης ρήξης την καθημερινή ανήλικη πολέμη, την ισχυρή συνείδηση, την αγώνα ενάντια στα σύγχρονα ήθη, την κριτική αναλυτική σκέψη και την επαναστατική ήρεσης δράσης. Όσους αρνούνται να καθορίζουν τις ζώνες τους νέα μάτια γειοί των πατραΐτων, που πίσω από τους αξιωματικούς τους τίτλους των πολιτικού, του δικαστή, του εισαγγελέα, του

δημοσιογράφου, του μπάτσου αλλά και του εφοπλιστή ή του εργολάβουν κρύβουν μόνο τη λατρεία του Μάμμανα και τη διήνα για εξονσία. Όσους ακόμα αρνούνται να συμπεριληφθούν στον χιλιάδες αποχανωμένον τηλεοραστή που παρατρένοντας τους ευστηνίδητος νοικουραίους, που εν μέσω μιας ζωής πνιγμένης στα δάνεια, την ανέχεια, την εξαθλίωση και την ανημπορία ανακαλύπτουν τον εαυτό τους στο όνειρο μιας ανέφικτης κοινωνίας ανέλιξης και παραμένουν αδρανείς και τελικά συνένοχοι στα εγκλήματα της κυριαρχίας.

Όσους πάριντον την απόφαση να ακολουθήσουν το δρόμο της καθημερινής εξεγέρσης, να πάρουν τις ζώνες τους στη χέρια τους, να βαθίσουν με τημή, αξιοτέρεια και ύδρας ως το τέλος, ως την επανάσταση. Μια επανάσταση που περνά μέσα από την επλογή του αντάρτικου πόλης. Της οργανωμένης και ενορχηστρωμένης επίθεσης στο σύγχρονο πολιτικο-οικονομικό κατεστημένο. Μιας πολιτικής επιλογής ρήξης και παράλληλα μιας επαναστατικής διαδικασίας αυτοπραγμάτωσης, που διεκδικεί τα χαρακτηριστικά της συνέπειας, της οργάνωσης, του σχεδιασμού και φυσικά της διάρκους ριζοσπαστικής εξεγερτικής δραστηριοποίησης.

Χ. Χατζημιχαλάκης, Π. Μασούρας, Κ. Καρακατσάνη

Κείμενο του Χριούφορου Κορτέον, προφυλακισμένου για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα

Eφτά μήνες μετά τη σύλληψή μου και το πολυδιαμισέντο τηλεοπτικό - και όχι μόνο - παραλήμμα των αρχών και της αντιτρομοκρατικής, παραμένω προφυλακισμένος για συμμετοχή στον Επαναστατικό Αγώνα. Είμαι πεπεισμένος ότι η διωχή μου έχει καθαρά φρονηματικό χρακτήρα με προφανή την ποινικοποίηση του πολιτικού χώρου στον οποίο ανήκω, των συντροφικών και φιλικών μου σχέσεων και ταυτοχρόνων την παραδειγματισμό και την τρομοκράτηση ευρύτερων κοινωνιατικών της κουνιώνας που ήδη αγνοήσαν - ή διεπλέζουν να αντιστούν - στις σημειώσεις της προβίβασης και κοινωνικές συνήθειες, που επιβάλλουν με ολοένα εντονότερους ρυθμούς.

Εκεκαθαίρια τη θέση μου. Από την πρώτη στιγμή της σύλληψής μου, όχι δηλώσει ότι είμαι αναρχικός. Αρνούμαι να αποκρίζω την πολιτική μου ταυτότητα και την συνειδήση εδώ και χρόνια επιλογή μου να συμμετέχω ανοιχτά μαζί με εκαποντάδες συντρόφους μου σε όλους τους κοινωνικούς αγώνες. Αρνούμαι να αποκριθώ τη φιλική και συντροφική μου σχέση - όπως και πολλοί σύντροφοι - με τον αναρχικό αγνοιστή Λάμπρο Φουντά. Τα «ακράδατα», «ενοχοποιητικά» στοιχεία που αναμασά το κατηγορητήριο εναντίον μου, συνοψίζονται στα εξής: ένα αποτύπωμα σε έναν πολιτικό περιεχόμενο στο σπίτι του Λ. Φούντα και μια υποτιθέμενη επίσκεψη σε πτίτι φίλου και συντρόφου, συγκατηγορούμενον μου. Η αίτηση αποφυλάκισή μου, απορρίφθηκε με αιτιολογία της αποτύπωμα που πρασέφερε και ένα αόριτο «ατράπαχτο στοιχείο»: αποτύπωμα συγκατηγορούμενον μου σε «πόποτο» αντικείμενο στο σπίτι μου - ένα dnd με τίτλο «Γαμοπελάδες» (αμερικάνικη τανιά)!

Από πότε θεωρείται παράνομη η κατοχή και ανταλλαγή κειμένων με πολιτικό - αντιεκουσιαστικό περιεχόμενο;

Και το γαϊτανάκι της στοχοποίησης όχι μόνο συγκεκριμένων προσώπων αλλά εντέλει της ίδιας της

Από πότε διώκονται ποινικά οι επισκέψεις σε φιλικά σπίτια; Ποια νοσηρή φαντασία βαρύτερη το σπίτι που σταθερό διέμενε στη Νέα Φιλαδέλφεια «γίλακα; Ας σοβαρευτούμε. Για δύσους έχεσαν ή για δύσους δεν γνωρίζουν η απαγόρευση κυκλοφορίας μετά τις 10 το βράδυ, της συνάθροισης πέραν των τριών ατόμων και της ελεύθερης διακίνησης εντόπων με πολιτικό περιεχόμενο ανήκει σε άλλα καθεστώτα, που και αυτά - τυχαίο; δεν νομίζως αυτοποκαλούνταν δημοκρατικά.

Η άρνηση μου να δώσω δείγμα δνα, οφείλεται αποκλειστικά στις πολιτικές μου πεποιθήσεις και αξεις και να παγορέπεται από κανένα φόβο περί αποδείξεως «ενοχής» μου, όπως τεχνήντων υπονομείων. Κριτικά και αρνούμαι να γίνω συνεργάτης των αρχών και των καταστατικών μηχανισμών στην προσπάθεια βιολογικού - και κάθε άλλου- φακελώματος με εμφανείς κοπούς.

Στο σημείο αυτό θα ήθελα να διευκρινίσω ότι δεν με διακατέχει καμία λογική θυματοποίησης καθώς δεν τρέφω φενδιασθήσεις περί δημοκρατίας πάντα στη σημερινή γη της απλής κατηγορίας. Είναι πραγματικά σημαντικό ότι μεταξύ της συντροφικότητας και της ακρόπολη, έξω από υπουργεία δεν είναι ούτε αποστασιατικές ενέργειες, ούτε «απυχή» γεγονότα αυτονομίκης ανθερεσίας.

Το κράτος οπλίζει όχι μόνο το αιτιαστατικό (εκατοντάδες προσλήψεις στα σώματα ασφαλείας) αλλά και το νομικό του πολιστάσιο. Γιατί πώς αλλιώς ερμηνεύεται η νέας αντιτρομοκρατικής νόμους που βασίζεται «τρομοκρατία» ακόμα και τη συνικαλιστική δράση (με προφανή στόχο τα σωματεία βάσης και όχι φυσικά την «μαχητική» γοσε...), τη συμμετοχή σε δυναμικές πορείες και επαναφέρει τους απόστρατους προφυλακισμένους για συμμετοχή στον αιρετικό παράτικο στην Επαναστατικό Αγώνα

Η επίθεση του καθεστώτος - με σημειώσεις στη σημερινή γη της απλής κατηγορίας - θυμίζουν αράγε σε κανέναν εκείνους τους δωσιλογίους με τις κουκούλες και το δάχτυλο προτεταμένο; Ποιον ακριβώς θέλει να περιφρούρησε το περιφράσμα «δόγμα α σ φ α λ ε i a c s » με τις αστυνομικές προσλήψεις στην οικονομική εθαλπίωση περιπλέοντας την προστίληση της πολιτικής περιοχής σε πάντα την αποτίλεση της κατηγορίας.

Η επίθεση του Καθησεώτη στην οικονομική εθαλπίωση που προτίθεται να παραδώσει την πολιτική στην αποτίλεση της κατηγορίας

Η επίθεση του Καθησεώτη στην αποτίλεση της κατηγορία

